

РЕШЕНИЕ

№ 5877

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 04.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **3789** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно Процесуалния Кодекс /АПК/ вр. с чл.38, ал.8 от ЗЗЛД

Образувано е по жалба на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-769/ 2021г от 29.03.2023г на Комисията за защита на личните данни с което се обявява жалба от 11.10.2021г. подадена от К. В. З. за основателна за нарушение чл.32, § 4 от Регламент /ЕС/2016/ 679 и съгласно чл.58 пар.2 б. „г“ от Общия регламент за защита на данните издава на министъра на вътрешните работи разпореждане за въвеждане на допълнителни задължителни контроли за удостоверяване- пред оправомощените с достъпа служители, на служебната необходимост от достъпване на личните данни на всеки конкретен субект в АИС „Граничен контрол“ чрез „Информационната система на МВР“ при извършване на свързана с него проверка.Разпорежда на министъра на вътрешните работи извършване на проверки на случаен принцип, дали оправомощените служители спазват изискванията за надлежно въвеждане в системата на основанието за извършване на изискваните от тях служебни справки. Министърът на вътрешните работи следва да изпълни разпореждането, да уведоми КЗЛД и предостави доказателства за предприетите от него действия за изпълнението му в шестмесечен срок от влизане решението в сила.

Твърди материална незаконосъобразност на оспореното решение и несъответствие с целта на закона. Поддържа, че противно на приетото в оспореното решение, в МВР са предприети технически и организационни мерки за защита на

личните данни от неправомерен достъп в съответствие с Вътрешните правила за реда и условията за осъществяване контрол върху извършваните от потребителите на АИФ на МВР дейности. С оглед създадената организация и фактичката обстановка по казуса своевременно били предприети и дисциплинарни мерки, служителят направил справката в рамките на нефункционалните си правомощия и разпространил получената информация бил дисциплинарно наказан. Сочи нарушение принципа на пропорционалност по чл. 6 АПК. Моли да се отмени решението. Претендира юриск. възнаграждение.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли. Претендира юриск. възнаграждение.

Заинтересованата страна – К. В. З. чрез процесуалния си представител в с.з. и в писмено становище оспорва жалбата като неоснователна и моли да се отхвърли.

СГП не изпраща представител.

Административен съд, С.- град, като взе предвид представените по делото писмени доказателства и становищата на страните, прие за установено от фактическа страна следното:

Производството пред административния орган е образувано по жалба вх. № ППН 01-769 от 11.10.2021 г от К. В. З. с твърдения, че служител на МВР- Н. Д. С. неправомерно се е възползвал от служебното си положение, даващо му право на достъп до личните му данни, като е изнесъл /разпространил публично/ информация свързана със задграничните му пътувания, за което е научил по време на разпит на свидетел по гр.д на РС-Петрич.

С оглед изясняване на обстоятелствата по жалбата, на основание чл. 26 от Административнопроцесуалния кодекс е уведомен Министъра на вътрешните работи, който е представил писмено становище /л. 46 от делото/ в което излага , че действително Н. С. чрез негов колега е извършил справка за задграничните пътувания на К. З. и дали пребивава в страната на 21.09.2021г , като справката е описана надлежно във водения служебен дневник. Н. С. е предоставил информацията на М. М., свидетел по гр.д по описа на РС Петрич, която я е изнесла в съдебно заседание по делото. С тези си действия Н. С. бил нарушил правилата на Етичния кодекс- т.71 предл второ, за което му били наложено дисциплинарно наказание „порицание“ със Заповед № 4332з-143/ 20.02.2022г . В МВР са предприети подходящи технически и организационни мерки при обработване на лични данни, при достъпа до информационни фондове е създадена възможност за поддържане на системни дневници /логове/ за дейности по обработване: събиране, промяна , справка, разкриване, предаване, комбиниране и изтриване, в съответствие с Вътрешните правила за реда и условията за осъществяване контрол върху извършваните от потребителите на АИФ на МВР дейности.

На заседание, проведено на 16.11.2022 г. жалбата е приета за допустима, конституирани са страните, насрочено е открито заседание за разглеждане по същество/л. 87 и сл./

На заседание проведено на 22.02.2023г (Протокол № 6) /л. 78 и сл./ жалбата е обявена за основателна за нарушение чл.32, § 4 от Регламент /ЕС/2016/ 679 и съгласно чл.58 пар.2 б. „г“ от Общия регламент за защита на данните издава на министъра на вътрешните работи разпореждане за въвеждане на допълнителни задължителни

контроли за удостоверяване- пред оправомощените с достъпа служители, на служебната необходимост от достъпване на личните данни на всеки конкретен субект /случай/ в АИС „Граничен контрол“ чрез „Информационната система на МВР и да въведе задължителна контрола, за да се описват основанията за исканията преди предоставянето на каквато и да била справка с лични данни и да се въведе процедура за проверки на случаен принцип за спазването на тези изисквания.

На 29.03.2023г. КЗЛД постановява оспореното в настоящото производство Решение № ППН-01-769/ 2021г .

Въз основа на така приетата за установена фактическа обстановка, настоящият състав, приема за установено от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149 от АПК от надлежна страни с правен интерес от обжалване, поради което е допустима.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган в съответствие с предоставените му правомощия и в предвидената от закона писмена форма, като съдържа всички изискуеми по чл. 59 от АПК реквизити, поради което не е нищожно и е постановено в съответствие с изискванията за форма на административния акт. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал.1 (Нова - ДВ, бр. 17 от 2019 г.) във връзка чл. 57 от Регламент (ЕС) 2016/679 т.1 б „е“ именно Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалбите, подадени от субект на данни жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица. Административният акт е издаден след разглеждане на жалбата по същество в открито съдебно заседание съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и след конституиране и призоваване на страните, приемане на техните становища, като решението е взето с мнозинство от общия брой на членовете на административния орган (чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД). Спазени са и изискването за форма и административнопроизводствените правила, в оспореното решение са посочени мотивите – фактически и правни основания. Съгласно чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД (ДВ, бр. 17 от 2019 г.) Комисията за защита на личните данни, наричана по-нататък "комисията", е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон.

В § 1, т. 2 от ДР на ЗЗЛД (изм., бр. 17 от 2019 г.) е предвидено, че по смисъла на този закон "Администратор", с изключение на администратора по глава осма, е понятието по чл. 4, т. 7 от Регламент (ЕС) 2016/679. А съгласно т. 3. от ДР на ЗЗЛД "Обработващ лични данни" е понятието по чл. 4, т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679. Съответно според чл. 4, т. 7 и т. 8 от Регламент (ЕС) 2016/679 "администратор" означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която сама или съвместно с други определя целите и средствата за обработването на лични данни; когато целите и средствата за това обработване се определят от правото на Съюза или правото на държава членка, администраторът или специалните критерии за неговото определяне могат да бъдат установени в правото на Съюза или в правото на държава членка. "Обработващ лични данни" означава физическо или юридическо лице, публичен орган, агенция или друга структура, която обработва лични данни от името на администратора.

Не е спорно по делото, че Министърът на вътрешните работи е администратор на лични данни по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗЗЛД във връзка с чл. 4, т. 7 от Регламент

(ЕС) 2016/679 и като такъв следва да обработва лични данни в съответствие с нормите на чл. 6 от Регламент (ЕС) 2016/679. Не е спорно и обстоятелството, че Н. С. като служител в МВР, чрез негов колега без възложена задача от администратора е извършил справка за задграничните пътувания на К. З., като е предоставил достъпената информация на М. М., която я е изнесла при разпита й като свидетел по гр.д. по описа на РС- Петрич.

Според чл.32 пар. 4 от Регламента ЕС 2016/ 679 Администраторът и обработващият лични данни предприемат стъпки всяко физическо лице, действащо под ръководството на администратора или на обработващия лични данни, което има достъп до лични данни, да обработва тези данни само по указание на администратора, освен ако от въпросното лице не се изисква да прави това по силата на правото на Съюза или правото на държава членка. В случая не е налице посоченото изключение. В Регламента ясно са разграничени двете правни фигури и обема на права и задължения, с които са натоварени- физическо лице, действащо под ръководството на администратора и администратора. Изнесените /предоставени/ от Н.С. лични данни на К. З., до които е имал достъп във връзка с изпълнение на служебните си задължения, са в резултат самоволното му и и злоумишлено поведение, неправомерното им използване. Въпреки това за действията му отговаря администратора на лични данни, който му ги е предоставил съгласно чл.32 пар. 4 от Регламента ЕС 2016/ 679. В обсъжданият случай, Министърът на вътрешните работи в качеството си на администратор на лични данни отговаря в това си качество по см. на посочената разпоредба. За съставомерността на нарушението е ирелевантно че Н. С. е действал самоволно и злоумишлено с което е нарушил изискванията за работа с информационните системи на МВР. Това от своя страна е основание за търсене дисциплинарна отговорност от лицето, каквато е и ангажирана. Съображенията на жалбоподателя по отношение персоналната отговорност на лицето, извършило неправомерния достъп до личните данни на К. З., са релевантни към преценката за ангажиране на отговорността му за нарушение на служебните задължения, но не обуславят основание за освобождаване на администратора на лични данни от отговорността му за неспазване на изискванията по член 32, параграф 4 от Общия регламент за защита на данните. /В този смисъл Р № 8448 от 12.07.2021 по адм д. 2536/2021 на ВАС/. Като е разкрил личните данни на К. З., без доказана служебна необходимост, и ги е предоставил на свидетел по гражданско дело, който ги е изнесъл публично по време на разпита му, тоест използвал ги е за лични цели, то безспорно е обработване „не по указание на администратора по см. на чл.32 пар.4 от Регламент ЕС 2016/ 679“, от което следва и, че от последният не са „предприети стъпки“ за изпълнение това изискване. Обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на МВР, вследствие неправомерно използване на лични данни от служител имащ право на достъп до тях във връзка с изпълнение на служебните си задължения, безспорно според настоящият състав на съда сочи на противоправно бездействие на Министъра на вътрешните работи да изпълни произтичащо от посочената разпоредба на чл.32 § 4 от Регламента задължение да „предприеме стъпки“ физическото лице да обработва данните само по указание на администратора.

Именно непредприетите от Министъра на вътрешните работи стъпки Н. С. да обработва данните само по указание на администратора е довело до нерегламентирано разкриване и разпространение личните данни на К. З.. Ако Министърът на вътрешните работи беше предприел стъпки служителят да обработва

данните само по негово указание, то не би се стигнало до нерегламентираното им достъпване.

Немислимо е в процесният случай изпълнение на конкретната задача по предприемане стъпки служителят да обработва данните само по указание на администратора, без изпълнение задачата по предотвратяване на неправомерното използване на личните данни, защото връзката между двете задачи е пряка и логична – бъде ли изпълнено по изискуемия се ефективен начин задължението по предотвратяване изтичането на лични данни, то не би следвало да е възможно да не са предприети стъпки да се обработват данните само по указание на администратора и обратно – щом данните са достъпвани без служебна необходимост, това означава, че задачата по предприемане стъпки служителят да обработва данните само по указание на администратора не е била изпълнена. Обстоятелството, че личните данни на К. З. са били разпространени е неоспоримо доказателство, че не са предприети подходящи стъпки служителят който има достъп до тях във връзка със служебното си положение, да ги обработва само по указание на администратора, което е достатъчно да бъде направен извод за противоположност бездействието на Министъра на вътрешните работи по см. на чл.32 пар.4 от Регламента. Служителят на администратора на лични данни е обработил личните данни на К. З. без да е налице служебна необходимост, администраторът на лични данни не е доказал, че е предприел всички необходими мерки с оглед предотвратяване на достъп до личните данни на лицата, които съхранява и обработва, без да е налице служебна необходимост. /В този смисъл Р № 8448 от 12.07.2021 по адм д. 2536/2021 на ВАС/.

По отношение на т.2 от оспореното решение, КЗЛД разполага с оперативна самостоятелност като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое от корективните правомощия по чл. 58, § 2 от регламента да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице – субект на данни, както и на обществения интерес. Правомощията по чл. 58, § 2 от регламента, без това по б. "и", имат характер на принудителни административни мерки, чиято цел е да предотвратят, респ. да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното от него поведение в областта на защитата на личните данни. При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната. Установеното нарушение на ЗЗЛД и Регламента ЕС 2016/ 679 от страна на Министъра на вътрешните работи по чл.32 пар.4 от Регламента, обуславя правомощието на КЗЛД по чл. 58 § 2 б „г“ КЗЛД да разпорежи на администратора да съобрази операциите по обработване на данни с разпоредбите на регламента и, ако е целесъобразно, това да стане по указан начин и в определен срок. Относно прилагането на подходящата корективна мярка по член 58, § 2 от Регламента следва да се има предвид естеството, тежестта и последиците от нарушението, като се оценят всички факти по случая. Оценката за това, какви мерки са ефективни, пропорционални и възпиращи във всеки отделен случай ще трябва да отразява целта, преследвана

с избраната корективна мярка, т.е. възстановяване на спазването на правилата. В случая е извършено нарушение по чл.32 пар.4, предвид което корективна мярка по член 58, параграф 2, буква "г" от Регламента се явява целесъобразна и ефективна мярка, за защита на законовия обществен интерес. Комисията правилно е отчетла, че разпореждането за въвеждане на допълнителни задължителни контроли за удостоверяване пред оправомощените с достъпа служители, на служебна необходимост от достъпване на личните данни на всеки конкретен субект в АИС „Граничен контрол“ ще допринесе за спазване от страна на администратора на установения правен ред, тоест съдът намира, че изборът на мярка от КЗЛД се явява подходящ и съответен, имащ предупредителен ефект спрямо конкретиката на случая.

Предвид гореизложените мотиви, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на жалбоподателя не се дължи юриск. възнаграждение. Жалбоподателят следва да заплати на ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100лв., определен съгласно чл. 143 ал.3 АПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалба на Министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-769/ 2021г от 29.03.2023г на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Министъра на вътрешните работи да заплати на Комисия за защита на личните данни юриск.възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

съдия: